

8. listopadu 1967

Hraběnka

Pražská Melantrichova ulice na mě působila vždycky temně a opuštěně. Byl to Melantrichos, řecky Černohlávek, po kterým se dávnej renesanční tiskař Jiří Černý přejmenoval. Ještě že to nezkusil německy, to bych pak chodil do ulice Schwarzkopfovy. Zlatá Melantriška, která byla rodným listem toho jména. Nomen omen.

Žlutý plameny plynovejch lamp ozařovaly vlhkou samotou a kočičí smrad. V listopadu se v ulici povaloval sražený kouř z komínů. S vydatnou směsí popela a prachu držel na dně ulice chrchlavou skluzavku.

Kdybych žil jenom tím, co ohraničoval školní řád, stál by život za prd. Jako kaskadér jsem den co den nasedal do gondoly a nechal se unášet za hranice neustálejších ztřeštěností, až k metám himálajských malérů.

V „Černý hlavě“ po setmění horečně pulsoval svérázný noční podnik s reklamním neonem Narcis, vyvedenej v mrazivejch modrejch barvách. Záře byla tak chladná, že při pohledu na poblikávající trubice písmen vám vlály vlasy. Dupárna patřila kriminálníkům a lidičkám, jako byl Čert, Kašpárek nebo Hraběnka, ta nejslavnější a nejstarší šlápota v Praze. Zezadu byste ji vodhadli na udržovanou blondýnu s dívčím tělem. Zepředu by vás vyděsil vrásčitej obličej, přemalovanej silnou vrstvou líčidla do klaunský masky. Obrovský nalepený třicentimetrový řasy a nabarvený rudý rty do nepovedenýho srdíčka, za kterým se schovávaly zkažený zuby.

Vedle Narcisu bylo papírnictví a hned naproti další noční podnik Bibita bar. Tam měli tépichy prosáklý nikotinem i na zdech. Pod nima hrával cajdáky trojhlavej šraml s mohutným pianistou. Zvečera se v pajzlu zabydlela nakyslá vůně, teprve až kuřáci noc oživilí novou oblačností, barák se zatetelil jako v tabákový režii. Štamgasti se v Bibitě šedesátky nedožili.

Tehdy, v sedmašedesátým, promítali italskej film *Probud' se a zabíjej*. Pojednával o cápkovi toužícímu po uznání a rychlý škváře. Zabouchne se do krásný holky. A jen aby si ho všimla, vyloupí klenotnictví. Jak prostý. Já a Kája jsme si z filmu vzali rozumy. Stačí kladivo, praštíš s ním do vejlohy a vezmeš si, co budeš chtít.

Kriminální premiérou se mělo stát papírnictví v Melantrišce.

Nejdřív jsme vyšplhali na všechny plynový lampy a světlu ubrali šťávu. V ulici, kde kdysi Karel Jaromír Erben sepsal několik hororů, temnota sedla jako prdel na hrnec. Uvnitř černo, že nebylo vidět na špičku nosu. Jmenovec buditele vytáhnul ze školní tašky obrovský kladivo. „*Tak s tímhle dělníkem uděláme do vejlohy průchod jako do hangáru,*“ uchechtnul se čtrnáctiletej gauner a obalil dvoukilový železo hadrem. A vzápětí vši silou praštil do skla. Strašná rána. A nic.

Skleněná stěna se jako led na Vltavě jen trochu prohnula a zase narovnala. Učiněnej mohykán. Vydržela světovou válku. Pochod Gottwaldovejch milicionářů na Staromák, slavný náměstí o pasáž vedle. Výbuch plynu. Krutou rvačku pasáků a kurev před lety. Nepovolila ani pod Karlovým kladivem. Strašná deha. Musela bejt slyšet až na Václavák. Všichni poctiváci sebou cukli.

„*Kurva, padáme,*“ zamutoval Kája. Zdrhali jsme jako ten maník z *Probuď se a zabíjej*. Na silnici z kočičích hlav dopadlo Karlovo zabijácký kladivo. Až v Černý hlavě zajiskřilo. Vyřítili jsme se z tunelu zločinu. Díky, osude, že nám poblikáváš. Že nás ještě nezatrácuješ. Pod jedinou lampou, která na konci Melantrišky ještě svítila, stála Hraběnka v neforemný tmavomodrý pláštěnce.

Lehkýmu přehození se říkalo šusták. Kabát skutečně při každým pohybu na člověku šustil. Velká móda. Hraběnka roztáhla harašivý klopky modrý pasti a do nich schramstla Káju jako pavouk mušku. „*Copak, panáčku, někej prrrůserrr?*“ ráčkovala kurva a zamkla Káju do šustákového pytle jako svůj úlovek. Házet sebou, to dá rozum, ale ženská měla sílu. Čůza přes den hákovala v Pragovce. Točila u soustruhu válečky do ložisek. Tiskla nebohého Káju, že nemoh dechat. „*To by se měl vykoupit! Nebo mám zavolat patrrrol?*“ Kája pod plynovou lampou už víc zblednout nemohl. Hrůzou zeleně se vzdal všech úspor. Měl dvacku.

„*Tak to si zasloužej odměnu, mladej,*“ zachrochtala Hraběnka a táhla Káju do průchodu. Chudák Karel, nikdy se mi nesvěřil, co se pak dělo. Ale asi to tak strašný nebylo. Když byl propuštěnej, jen jeknul: „Konec dobrý, všecko dobrý...“

V Melantrišce jsme bez trestu přestáli velkou papírenskou loupež a žádněj další pokus jsme už nepodnikli.

Před stovkami let se osmého listopadu pánům ze zemskejch stavů pokazila bitva na Bílý hoře. Za debakl krutě pykalo sedumadvacet českějch pánů. My dostali od osudu milost.

Profrčely dny a týdny, snad měsíce. Za šedesát korun jsem si koupil dederonovou košili. Zářila bíle a byla tuhá jako laminát. Hraběnka je dávno v pánu. Na pravdě je i Karel a s ním většina darmošlapů z Narcisu. I plyn v lampách Melantrišce dohořel. Zmizely i zakouřený pajzly. Kouřit se už nesmí. A všude dokola, v celý Černý hlavě, zavládla neúprosná doba.

Absolutně korektní. Umělohmotná.